Contributed by Georges Kopp
vrijdag, 08 juli 2011 - Last Updated vrijdag, 08 juli 2011

Sinds 25 mei is Griekenland, in het spoor van de Spaanse beweging van “verontwaardigden”, het theater van een volksmobilisatie van een nooit geziene omvang. Bezettingen, volksvergaderingen en bijeenkomsten met geregeld duizenden personen op openbare plaatsen in heel het land volgen elkaar in sneltempo op.

Op 29 mei betoogden zo’n 100.000 mensen op het sinds dan bekende Syntagmaplein (Grondwet) in Athene, tegenover het parlement. Op dinsdag 31 mei betoogden ’s avonds opnieuw 50.00 mensen op het Griekse “Puerta del Sol” en verhinderden gedurende vele uren de uitgang voor de parlementairen die zich in het parlement bevonden. Op 5 juni waren ze nog talrijker. De staking van de openbare diensten op 15 juni werd op grote schaal opgevolgd en ging gepaard met massabetogingen in de grote steden.Mislukking van de aanpassingspolitiek…

Deze volksmobilisatie kwam tot uitbarsting op het moment dat de regering probeerde tot een akkoord te komen met de “Troika” om op die manier een vijfde “hulp”schijf van 12 miljard € te deblokkeren. In 2010 werd Griekenland gedwongen om hulp aan de “Troika” te vragen. Griekenland kreeg een lening van 110 miljard €, gespreid in de tijd gekoppeld aan een kolossaal besparingsplan.

Dit laatste heeft uiteraard een “sociaal bloedbad” aangericht door duizenden jobs in de openbare diensten te schrappen, de pensioenen , sociale uitkeringen en lonen te verlagen, in ijltempo privatiseringen door te drukken en de levensstandaard en de sociale rechten van de Griekse werknemers af te bouwen. In 2010 zag de bevolking haar inkomsten met 9% dalen. De officiële werkloosheidscijfers stegen van 9% in 2009 naar meer dan 13% in 2011. Ondanks (of eerder ten gevolge van) al deze “opofferingen”, is de economie er slechter aan toe dan vroeger, bedraagt het begrotingstekort 10,5% en zal de openbare schuld tot 166% van het BBP stijgen in 2012. Het weze duidelijk, hun “remedie” is erger geworden dan het “kwaad”!

Het goed geoliede chantagemechanisme , de bedreigingen en verklaringen over de “noodzakelijke en onvermijdelijke opofferingen” die “aan allen” gevraagd worden, werken niet langer. De mensen hebben begrepen dat de oorzaken van de schuldencrisis niet liggen bij de lonen van de ambtenaren of in de sociale uitgaven, maar wel bij de redding van de banken, de fiscale geschenken aan het patronaat, de nutteloze werken, de zeer hoge militaire uitgaven en in de mechanismen die opgelegd zijn door de EU…. en failliet van de syndicale leidingen

Griekenland heeft sinds 2010 een hoop “algemene stakingen” gekend. Maar geen enkele heeft, tot op heden, het besparingsoffensief kunnen stoppen omdat het in werkelijkheid ging om algemene werkonderbrekingen, 24-urenstakingen, bureaucratisch beslist en georganiseerd van hogerhand

door de top van de vakbonden. De vakbondsbureaucratie had geen enkele zin om een volgehouden strijd te leveren, tot de finish, met het risico de sociaal-democratische PASOK-regering ten val te brengen die zij als een “minder kwaad” beschouwt.

Maar na een jaar van brutale besparingen, terwijl de regering Papandreou zonder schaamte verklaarde dat de voorgaande maatregelen niet de gewenste resultaten opleverden en dat andere moesten worden genomen, is de sociale woede ontploft. De bijeenkomsten en de massavergaderingen van “verontwaardigden” werkten als een uitlaatklep voor deze woede en voor de sinds meerdere jaren opgestapelde frustraties ten overstaan van het onvermogen van de syndikale leidingen om zich op een ernstige wijze tegen de sociale achteruitgang te verzetten.

De beweging heeft een reeks centrale eisen: een einde stellen aan de besparingspolitiek en aan de privatiseringen opgelegd door de EU en het IMF, de weigering om de schuld af te betalen, enz. Politiek gezien is deze beweging verenigd rond een eenvoudige en radikale eis: “Dat ze allemaal afbollen, nu!” Radikaal en antikapitalistisch links, die goed vertegenwoordigd zijn in de mobilisaties, ondanks hun sectaire verdeeldheid en het wantrouwen of het verwerpen van elke vorm van politieke organisatie, beschikt zo over een geschikt terrein om een programma met overgangseisen te populariseren.Naar een beslissende confrontatie

De kwestie van de macht en van een politiek en sociaal alternatief systeem stelt zich dus niet langer als een abstracte kwestie voor een heleboel mensen in Griekenland, zelfs al is het meest dringende op zijn minst een concrete overwinning te behalen, door eerst en vooral te vermijden dat een nieuw “hulpplan” wordt aangenomen met haar nieuwe maatregelen die een sociale achteruitgang betekenen.

Tot op heden heeft de beweging de regering ernstig in moeilijkheden gebracht en veroorzaakte ze scheuringen in de PASOK. Maar als zij zich nog verder zal uitbreiden en er zich een nauwere aansluiting voordoet met een arbeidersbeweging die haar leiders voorbijsteekt en een algemene staking “tot de finish” uitroept, zal de regering verlamd worden en zal ze ontslag moeten nemen. De regering zou geconfronteerd worden met het risico op een heuse sociale revolutie. Zo'n scenario zou de weg kunnen openen voor sociale en politieke veranderingen van de grootste omvang, met een kettingreactie in heel Europa tot gevolg!